

Redacția și Administrația
Cluj Str. Nicolae Iorga Nr. 6-8

ABONAMENTUL plătit înainte: pe un an 10.000 Lei, pe 6 luni
5000 Lei, pe 3 luni 2500 Lei. Abonamentul de sprijin este dublu.
— Se poate plăti și prin cecul nostru poștal Nr. 40646 —

Apare săptămânal sub îngrijirea unui comitet
înregistrată la Tribunalul Cluj sub Nr. 85 din 1938
Autorizația de reapariție Nr. 3651 din 1946

După lege vom fi judecați

(Romani 2 10-17)

Cel ce cunoaște legea și o calcă, treaz fiind la minte și nesilit de nimeni, păcătuiește. Cel ce calcă legea fără să o cunoască, cel ce nu are mintea întreagă, sau cel ce o calcă sililit fiind, nu are păcat. Cel ce face binele va avea slavă, cinste și pace. Cei ce săvârșesc fărădelege, în fărădelege vor și peri. Iar câți cunosc legea și totuși o calcă, după lege vor fi judecați. Că nu e destul să cunoști legea ca să te îndrepti, ci legea trebuie împlinită, trebuie trăită. Păgânii care n'au lege, ci din fire fac lucrurile legii, dovedesc că au legea scrisă în inimile lor. La judecata cea mare și dreaptă acești păgâni vor fi acuzatorii noștri înaintea dreptului judecător. Acești păgâni care singuri și-au fost lege, nu vor fi așa aspru judecați ca noi. De n'ar fi venit și nu ne-ar fi binevestit Hristos, păcat nu am avea, dar așa răspuns nu avem pentru păcatele noastre. Noi creștinii, care avem lege și totuși umblăm în fărădelegi, suntem cei mai nemernici oameni de pe pământ. Noi avem lumină și totuși umblăm în întunec. Avem calea cea dreaptă și totuși umblăm pe căi strâmbe. Cunoaștem adevărul și totuși credem în minciună. Cunoaștem dreptatea și totuși facem nedreptate. Știm ce e bine și totuși săvârșim răul. Cunoaștem voia lui Dumnezeu și totuși facem voia satanei. Căci am fost iubiți, dar noi urim, am fost miluiți, dar suntem hrăpitori, am fost vindecați dar rănim, am fost înviați dar ucidem. Toate darurile și toate binefacerile au fost revărsate asupra noastră și totuși noi suntem nemulțumiți și răi. Pentru toate acestea vom fi judecați după legea lui Hristos cea sfântă pe care noi o călcăm în picioare în toată vremea. Și să nu ne amăgim crezând că Dumnezeu e bun

și iartă. Am păcătuit, vom fi judecați și osândiți, căci păcatul atrage după sine osândă și moarte. Așa e legea și abatere nici Dumnezeu nu poate face. Căci Dumnezeu nu e ca omul, mincinos și fățarnic, să spună una și să facă alta. Dumnezeu e atotbun, dar nu cu cei păcătoși, ci cu cei drepti. Și pe lângă atotbun, Dumnezeu e și atodrept și dreptatea cere ca cel vinovat să fie pedepsit. Ori Dumnezeu nu poate face nedreptate. Dumnezeu e și atotputernic și ca atare toate le poate face. Dumnezeu ne ajută să facem tot binele de voim acest bine. De nu-l voim oricât e de puternic, nu ne forțează. Avem minte, avem lege cu ajutorul cărora putem deosebi binele de rău. De dorim și voim să facem binele Dumnezeu ne ajută să plinim toate poruncile legii.

De multe ori cunoaștem binele și-l dorim și totuși facem răul. Acestea sunt păcatele cele săvârșite din slăbiciune omenescă, pe urma cărora plângem și ne tânguim. Acest fel de păcate le iartă Dumnezeu. Căci de-ar căuta la fărădelegile noastre nimeni nu s'ar putea mântui. Dumnezeu caută la

slăbiciunile omului și nu uită că deși suntem păcătoși, suntem totuși zidirea mânilor Sale. Suntem fiii Lui cei iubiți și nu robi urgisiți. Când te supără un străin repede îți trece. Dar când te supără copilul tău, durerea nu are margini. Așide-re-a e cazul nostru față de bunul Părinte ceresc. Păgânii cei cruzi și din cale afară de răi nu pot pricinui atâta durere lui Dumnezeu, câtă îi pricinuim noi creștinii. Noi datorăm cerului nemăsurat de multă recunoștință, pentru toate binefacerile trimise asupra noastră, de aceea păcatul nostru e mult mai mare ca al păgânului, care niciodată n'a auzit de Isus Mântuitorul.

Pe cât de mare și de frumos lucru este să fie cineva creștin, pe atât e și de greu. Desupra capului omului creștin atârnă cea mai mare și cea mai grea răspundere din lume. Mântuirea sufletului nostru ne-a fost încredințată nouă. Il putem așeza în mijlocul raiului, dar îl putem arunca și în focul iadului. Pentru aceasta avem lege, să ne ținem de ea, căci după lege vom fi judecați.

Pr. Teodor Ciceu

Dacă nu mărturisești pe Hristos, nu ești creștin

Marius Victorinus, un orator roman vestit, era creștin în suflet, dar, fiindcă se bucura de mare stimă înaintea păgânilor, nu îndrăznea să se arate pe față ca ucenic al Celui răstignit. Într-o zi se destăinuie Sfântului Simplician: Eu sunt creștin, dar numai în ascuns, — Atâta timp, îi răspunse Sfântul, cât nu-ți mărturisești credința înafară și nu vii la biserică nu ești creștin. — Bine, dar zidurile bisericii îl fac pe om, creștin? — Nu! Dar Hristos a zis: Cine se rușinează de mine și de cuvintele mele, și Fiul Omului se va rușina de el, când va veni întru mărirea sa. (Luc. IX 26). Victorinus mai citi odată aceste cuvinte din Evanghelie, le medită serios și debarasându-se de orice respect omenesc, începuse a lua parte la adunările creștine. Dacă nu-ți mărturisești în public credința, nu ești creștin.

Mai multă morală!

de IOAN G. ALECSA

Numai în ceasurile cumplite, dar și mari, ca cele de azi, se destăinuește valoarea morală a unui popor.

Și nimic nu este mai primejdios pentru un popor decât sdruncinarea morală în aceste ceasuri cumplite.

Tocmai acum când vijelia se ridică năprasnică și pustii-toare, ne luptăm cu nimicuri, împovărându-ne zilele și amărând și pe alții.

Ne sbatem parcă mai mult acum ca altă dată pentru ambiții deșarte, surpăm pe cei ce vrem să-i ajungem și ne ră-tăcim în fel de fel de nimicuri, groaznic neliniștiți de cerințele existenței noastre.

Ne-am transformat viața, până și sufletul în fel de fel de chipuri. Ducem o viață risipitoare, sfidăm pe omul econom și spre a-l umili îl asemănăm cu sgârcitul. Cei bogăți la rândul umilesc pe cei lipsiți ajutându-i în chipuri fără conținut creștin, schimbând conținutul creștin în meschine mijloace de a trece drept milostiv.

Târâți pe povârnișul viețuirii fără Dumnezeu și ademeniți de dulceața poftelor, nu putem fi treziți și îndrumați spre Cer fără a fi deslegați de pământ.

Înălțarea sufletului pretinde, ca cea dintâi condiție, înlăturarea poverii pe care o simțim atârnată de picioarele ființei noastre. Una dintre aceste poveri este destrăbălarea în care ne sbatem uitând de Cel ce ne-a creat, ne ține vieța și ne dă totul pentru a o întreține. Am părăsit viața intensă spirituală din care cauză la un moment dat ne-am găsit la un pas de prăpastie. Cu toții trebuie să ne batem pieptul spunând după cum ne poruncește biserica: „e vina mea“.

Pentru a ne bucura de viață — să înțelegem cel puțin acum — avem de o mie de ori

(continuare în pagina 4)

SE CER IȘUL

„PUNE SECEREA TA ȘI SECERĂ“ (AP. 14, 15)

Binecuvântarea cerului s'a revărsat cu belșug peste țărini, peste dealurile de holde cu zâmbet auriu. Secerătorii cu soarele în suflet și pe față vor intra cu bucurie în lanuri, secerea va surâde tăind spicele grele de belșug, care, umilite, își așteaptă împlinirea rostului lor.

Rodul pământului ne imbie sufletele spre mulțumire Domnului, pentru că El „i-a udat brazdele, i-a stărmat bulgăril, i-a udat cu ploaie și i-a binecuvântat răsădul“. (Ps. 65, 10). Domnul Dumnezeu a dat la vreme ploaie timpurie și ne-a păstrat săptămânile hotărâte pentru seceriș (Ier. 5, 24). De aceea mulțumirea noastră trebuie să se închine Celui ce a semănat cu mână largă belșugul peste plaiurile noastre.

Dar secerișul mai are încă o latură de înțeles tot atât de adâncă. Când spicele își ridică spre cer aurul rodului lor, pe care plugarul l-a așteptat cu atâta grijă, pentru că reprezintă sfârșitul așteptărilor lui de un an de zile, să ne gândim că Mântuitorul a asemănat omnia cu holdele de grâu. Lumea, această holdă imensă, sămănată pe ogorul întregului pământ, nu este altceva decât o holdă de grâu și de neghină, ce crește împreună, sub acelaș

soare și pe acelaș ogor, până la seceriș. Se coace grâul și în acelaș timp se coace și neghina. Holdele din sufletul omeniri, hrană pentru veșnicie, sunt împestrițate de neghina atâtor fapte rele, (vezi Mt. 13, 24-30; 36, 43) care își ridică brațele să înceapă și să sugrume spicele de grâu a faptelor bune. Dar „Domnul își va strânge grâul în grânar, iar neghina o va arde cu foc nestins“ (Mt. 3, 12).

Lanurile lumii se coc mereu și se apropie cu pași siguri spre secerișul final. Să fim pregătiți ca atunci când Domnul va zice îngerului „celui ce ședea pe nor: pune secerea ta și seceră, pentru că a venit ceasul să seceri și secerișul pământului este copt (Ap. 14, 15) secerea Domnului să secere grâu și nu neghină.

Un mare poet englez scria: „A fi copt este totul“. Deci deschideți larg porțile sufletului, pentru ca soarele credinței să coacă lanurile faptelor bune. Când secerea Domnului, în mâna cetelor de îngeri, va intra în lanurile sufletului omnirii, în ziua ultimului seceriș, să nu întâlnească fire de neghină, ci numai spice grele de rodul harului divin.

ANTON CRIȘAN

Cuvinte arhieresti

Și anul acesta ca în trecut, credincioșii din dieceza Maramureșului s'au adunat în pelerinaj, la mânăstirea Bixadului din Țara Oașului, în ziua SS. Apostoli Petru și Pavel, cu scopul sfânt de a se ruga Maicii Sfinte să ne dea o pace dreaptă și creștină și de a apăra scumpa noastră țară contra tuturor dușmanilor dinlăuntru și din afara ei.

Acum ca și întotdeauna glasul I.P. Sale Alexandru Russu al Maramureșului a răsunat răspicat, românește și creștinește. „Dacă ar fi între noi unul ce nu crede în Dumnezeu, mă rog pentru el și alții ca el — a zis înalt Preasfinția Sa —, ca să plece luminat, așa cum a luminat Isus pe Sf. Pavel și așa el să strige: „Doamne ce trebuie să fac ca să mă mântuiesc? Eu cred că neamul acesta care vine la mânăstire; neamul acesta care crede în Dumnezeu și în Crucea Lui; neamul acesta nu va pieri!

Astăzi la Paris s'a hotărât nu de oameni, ci de Dumnezeu, ca Transilvania noastră scumpă să fie pe veci și întreagă a noastră. Noi n'avem nimic de primit și nici n'am primit nimic dela oameni, ci dela însuși Dumnezeu, care ne-a născut și crescut pe aceste plaiuri românești. Datoria noastră e să ne rugăm lui Dumnezeu și să-I mulțumim Lui! Iar voi copii nu-l veți putea uita pe El, decât ascultând pe părinții voștri, care trebuie să vă fie vouă pildă bună.

Cuvintele arhieresti au străbătut inima miilor de pelerini și duse cu ei acasă vor aduce roadele sufletesti pe care Hristos le așteaptă dela fiecare dintre noi.

ION BOTA

Podoaba voastră femeilor, să nu fie cea din afară... ci omul cel ascuns al inimii, în nestrițioasa podoabă a spiritului ce-ului blând și lin (I. Petr. 3, 4) care e de mare preț înaintea lui Dumnezeu.

Sărbătorirea

P. S. S. NICOLAE COLAN

În ziua Sf. Apostoli Petru și Pavel, plinindu-se zece ani dela înscăunarea într-o vladicie a P. S. S. Nicolae Colan, cu îndătinată răvăță norodul dreptcredincios a sărbătorit cu închinare și laudă binemeritata pe Vlădicul mucenic.

Împotriva voinții sale, care dorea ca această zi să fie numai prilej de înfrățire întru smerenie și rugăciune către Atotputernicul care a orânduit toate, poporul și preoții s'au adunat la Sf. Episcopie dând slavă lui Dumnezeu și mărire de laudă Episcopului lor mult iubit.

După săvârșirea Sf. Liturghii cu marele sobor al catedralei, a urmat recepția dela reședința episcopală.

Spre cinstea și lauda lor, au fost de față la acest praznic creștinesc și românesc însuși P. S. S. Iuliu Hosu cu veneratul consiliu episcopal românunit, Consilierii Episcopiei Ort. Rom. în frunte cu: C. Lor I. Sava, R. Popa, L. G. Munteanu, Aug. Faur, Vasile Bogdan, secretar, precum și funcționarii serviciilor episcopale.

În fruntea mirenilor se aflau mult laudați profesori universitari Silviu Dragomir, Victor Papilian, Mihail Șerban, inspector Timoteiu Vălcu, D. na Sofia Meteuș, Preș. Soc. Naționale a Femeilor Ortodoxe Române din Ardeal, precum și numeroși dreptcredincioși care au voit cu tot dinadinsul să-și aducă prinosul de recunoștință vlădicului lor.

Imbrațișându-l frățeste pe „fratele“ său într-o „legea românească“, P. S. S. Iuliu Hosu a toastat, în numele său și a întregii biserici unite din România, cuvinte pline de har și de dragoste nedesmintită, amintind auditoriului că „frați“ fiind întru frăție creștină și română vom trăi: „Ca doi brazi dintr-o tulpină, Ca doi ochi dintr-o lumină“; așa am fost așa vom fi.

După minunatele cuvinte ale Vlădicului unit, a vorbit, în numele clerului din eparhie, a funcționarilor și a instituțiilor, Veneratul Consilier I. Sava prezentând P. S. S. un exemplar legat din numărul omagial al revistei „Renașterea“ și albumul preoților întocmit de Păr. Lupșa.

În numele Soc. Scriitorilor Români din Ardeal a vorbit d-l Prof. Președinte Victor Papilian. Cuvântarea plină de har și înaltă ținută academică a d-lui Prof. V. Papilian este o caldă mărturisire a literaților

ardeleni pentru Vlădicul poet al limbii și al literaturii creștine de pe aceste plaiuri.

Cuvinte de laudă și mulțumire au adus asemenea d-na Sofia Meteuș din partea femeitor române, d-l Prof. Șerban, insp. Vălcu, Preot Curea care a prezentat din partea protopopiatului Cluj cartea „Biserici și Preoți“ a părintelui Florea Mureșan, d-l Epaminonda Lucaci și O. Brie conducătorul Corului Catedralei.

Tuturor celor prezenți le-a răspuns P. S. S. amintind, cu smerenie evanghelică și modestie academică specifică oamenilor mari „că pentru tot și pentru toate se cuvine slavă numai unuia singur Dumnezeu“.

„Sunt deadreptul copleșit de semnele de iubire și prietenie ce-mi arătați astăzi. Delicați ca totdeauna mi-ați adus aminte de ceea ce am făcut. Planul meu nu era și nu este mic. Bunul Dumnezeu mi-a ajutat să realizez ceea ce vedeți, dar îl rog să-mi ajute a-mi îndeplini mai departe planul“. Mulțumind fiecărui vorbitor în parte și cu osebire „fratelui“ Iuliu, P. S. S. mărturiseste ca încheiere că toată viața sa va fi încredințată lui Dumnezeu și Neamului.

Pr. G. N.

CATEVA ZILE...

Carol V, vizitând pe un ministru al său care se afla pe patul de moarte, îi spuse: „Cere ca răsplată a credinței tale, orice favor și îl voi da. — Ah, Sire, răspunse bolnavul gemând, tot ceea ce vă cer e ca să mi prelungiți viața cu câteva zile — Vai, răspunse Carol, asta n'o pot face principii pământeni, nu pot lungi viața nimănui cu un singur minut. La aceste cuvinte muribundul își ridică ochii cu tristețea spre cer și strigă: „Nebun ce am fost, Mi-am închinat toată viața în serviciul împăratului și pentru aceasta nu mi poate dăruia o singură zi de viață. O, dacă în loc de a face astfel, aș fi slujit mai bine lui Dumnezeu aș putea nădăjdui acum o viață de fericire veșnică!“

Un groaznic incendiu a mistuit aproape în întregime comuna Sântămărie din jud. Cluj, arzând 64 gospodării și rămânând fără adăpost cam la 100 familii. După cum s'a constatat, focul se datorește unor copii mici cari s'au jucat cu chibrite. Oamenii fiind la munca câmpului, focul s'a întins cu repeziune, cuprinzând întreaga comună. La apelul d-lui Prefect al județului, muncitorii din Cluj au promis că vor lucra 2 ore mai mult pe zi, spre a veni în ajutorul sinistralilor. Deasemenea s'a promis locuitorilor țigla și materialul lemnos necesar, astfel că până în toamnă comuna va putea fi reclădită.

A doua zi după războiu

Să ne gândim o clipă, iubiți cititori, în urmă numai cu câțiva ani, eram în plin războiu. De pretutindeni nu auzai decât vești rele. Primejdia ne amenința în fiecare zi, căci uriașe păsări cu cioc de fier purtau în pânțele lor moartea care ne pândea la fiecare pas. Nicăiri nu erai în siguranță. Acasă sau pe front, situația era aceeași. Toți tremuram. Abia atunci ne-am dat seama ce mici și neînsemnați suntem noi oamenii. Muți dintre noi, atunci s'au rugat cu adevărat, poate pentru prima dată în viața lor și pentru prima dată s'au gândit să și schimbe felul lor de viață.

Fiecare dintre noi a văzut și cunoaște astfel de oameni, care mai înainte nici nu voiau să audă de Dumnezeu și de Biserică. Ba, să recunoașem, așa erau muți dintre noi. Din mândri și îngânfați cum eram, am devenit mici și pierduți printre ceilalți semeni ai noștri. Cu toții ne-am desbrăcat în fața morții de ură și patima care ne stăpânea. Nimeni nu te mai întreba de ce neam ești sau ce ocupație ai. Și atunci, când pasările morții plecau din nou spre cuburile lor, triști și rușinați de vreașurile urâte pe care le trăim, ieșeam din ascunzătorii noastre, mulțumind lui Dumnezeu că am scăpat cu viață.

După ani de suferințe, iată că în sfârșit cerul s'a mai limpezit puțin. Tunurile au amuțit și oamenii s'au hotărât — cel puțin așa se pare — să nu se mai omoare între ei. Pacea după care jinduiam, părea că va cuprinde sub aripile ei ocrotitoare întreaga lume. Și toți am început să răsufliăm ușurați. De pe front curgeau, valuri-valuri, oamenii care au văzut moartea cu ochii. Muți nu s'au mai întors. Alții s'au întors orbi, șchiopi, oameni care nu vor mai fi oameni niciodată. Dacă am vorbi cu ei sau dacă am încerca să-i înțelegem, poate că n'ar fi atât de chinuți în durerea lor. Ar vedea și ei că avem inimă.

Războiul odată sfârșit, lumea a început apoi să uite războiul. Și odată cu el, să uite și de Dumnezeu. De acel Dumnezeu, pe care-L chemau cu lacrimi în ochi în ceasurile lor de suferință. Și Dumnezeu i-a ajutat. Dar cei mai muți, în loc să cadă din nou în genunchi, mai mândri și mai îngânfați ca înainte, au început o nouă luptă.

Iată roadele pe care le culegem în urma acestui războiu prin care am trecut cutremurați de gândul morții și hotărâți, dacă vom trăi, să ducem o viață mai bună, mai omească, mai creștinească decât aceea în care războiul ne a găsit.

Pentru cei cari au luat această

hotărâre, pentru cei care războiul acesta a fost o întoarcere la adevărata viață creștină, am scris aceste rânduri. Pentru că noi, care n'am cunoscut înainte bucuria de a fi alături de Isus, fiind prea mult legați de lume și deșertăciunile ei, avem astăzi o datorie pe care va trebui să o îndeplinim. Întâi față de noi, apoi față de aproapele nostru.

Față de noi. Deși nu ne cunoaștem cu nume — Dumnezeu însă ne cunoaște —, noi trebuie să rămânem, cu orice preț și cu orice jef, credincioși hotărârilor noastre. Căci dacă atâți dintre semenii noștri au mințit pe Dumnezeu, noi trebuie să-l fim credincioși până la moarte. Pentru că noi am cunoscut poate în mai mare măsură bunătatea Lui și El a fost mai aproape de noi în clipele de durere prin care am trecut. Imi place să cred că Dumnezeu ne-a ales în mod special să-l fim — în nebunia care a cuprins din nou lumea — apostolii Lui. Din această cauză, avem o și mai mare datorie.

Față de aproapele nostru. Dacă am trăi numai pentru noi, numai pentru mântuirea sufletului nostru, ce folos oare va avea Isus din viața noastră? La ce am fost bun, dacă Dumnezeu m'a scos din gura morții și acum când sunt în afară de primejdie nu aduc nici o roadă? Azi nimeni nu mai are dreptul să se mândrească singur. Dumnezeu vrea și ne va cere la judecă să-l arătăm sufletele pe care le-am scăpat din fața păcatului. Ce mănunchiu de suflete voi prezenta eu lui Dumnezeu? Poate, vai! va trebui să-l arăt o listă de suflete pe care le-am vătămat. Unde sunt sufletele pe care le-am ajutat să urce? Câte sunt?

Porunca ceasului de față aceasta să ne fie: să ne croim o viață adevărat creștină, pentru noi întâi, apoi pentru alții și atunci, abea atunci vom putea vedea cu ochii bruind lumina asupra întunecului în care ne sbatem.

Altfel... s'ar putea să cunoaștem o și mai mare pedeapsă.

EMIL AL MICLE

Corabia cu apostoli se învăluia de valuri, și Isus a mers la dâni umblând pe apă, iar ei de frică turburați au strigat: nălucă este; iar Isus a zis: Cutezați, eu sunt, nu vă temeți. (Mt. 14, 24—27).

Gustați și vedeți ce bun e Domnul. (Ps. 34, 8).

Nu-ți cer altceva

Doanne, eu nu ți cer altceva...
Doar graiul cronicarilor bătrâni,
Pită pentru azi și pentru mâni
Ca să Te pot deapururi lauda.

Nu-mi da pământul cu comorile
Și nici dorința oarbă de mărire,
Ci inimă fierbinte de iubire
Și țarina cu toate florile.

Eu nu doresc castale fermecate,
Nici robi pe brațele trudite să mă poarte,
Ci harul Tău să-mi dea putere foarte

În fiecare om să văd un frate,

Treci-mă prin apă și prin foc
Ca să simt într'una că trăiesc;
Nu ngădui ca să mă boieresc
Și nici nu mi hărăzi prea mult noroc,

Toate ispitele trimite-mi le 'n cale,
Căci vreau să lupt cu dârzenie;
Prin truda mea s'ajung la slobozenie
Să pot urca mereu pe urmele Tale.

Teodor Giceu

Increde-te în Dumnezeu!...

În zburcămata viață de pe acest pământ de plâns, omul, căzând în păcat și părăsind pe Dumnezeu se afundă din ce în ce mai adânc în mocirla păcatelor și apucă pe drumul pierzării. Sufletul lui, întinat și murdărit, e vândut diavolului și orbit de ispitele și farmecele deșarte ale acestei lumi, se leapădă de ce e frumos, de tot ceea ce Dumnezeu a dat omului, când l-a făcut după chipul și asemănarea Lui. Neputându și înfrâna patimile devenind astfel sclavul faptelor sale, nu mai ascultă pe nimeni, se îndepărtează de Tatăl cel ceresc, cu care știe bine că nu mai poate trăi și urechea lui nu se apleacă și nu e deschisă decât la sfaturile satanei. În felul acesta ajunge să se coboară la cea mai josnică viață a dobitoacelor și înainte i se așterne drumul pierzării.

Mulți dintre aceștia, sub povara păcatelor săvârșite și nemaiputându-se scoate din mocirla în care s'a scufundat, stășesc prin a-și ridica singuri viața. Aceștia sunt asemănători păgânilor, căci și au pierdut complet încrederea în Dumnezeu și nu au tăria și voința să-și repare greșelile lor.

Pe alții însă, în cari mai licărește o rază de credință, prin diferite încercări, sufletești și trupești, foarte grele uneori. Bunul Tată ceresc îi trezește, le arată și-i face să se îngrozească de stăpânirea satanică în care au intrat. Aceste încercări, amare de multe ori, au darul de a oțeli, de a face pe cel păcătos să vadă înfiorat cu ochii sufletului său, întunerecul în care s'a adâncit și pierirea la care era sortit. Și atunci omul îngrozit de cele văzute, ferm hărțit s'o rupă cu păcatul, se va

întoarce la Tatăl cel ceresc, smerit și plin de căință pentru cele făcute, căci numai acolo găsește pacea, binele și fericirea. De câte ori nu s'au văzut cazuri când cineva distrus sufletește și ruinat materialmente, întărit în credință, a reluat viața din nou, refăcându-se atât din punct de vedere moral cât și material! În nemărginita bunătate, Dumnezeu Sfântul, izvorul tuturor bunătăților, îi va reprimi pe acești fii pierduți și rătați în casa Sa.

De aceea să ne încredem în Tatăl cel ceresc, care nu voeste moartea păcătosului ci îndreptarea lui și care în marea Lui iubire de oameni, a trimis pe pământ pe Fiul Său, care s'a dat morții pentru păcatele lor, pentru mântuirea lor. Să ne încredem în Dumnezeu care ține în mâinile Sale funia vieții noastre și care ne va primi cu brațele deschise și cu toată iubirea Lui de oameni în împărăția Sa, atunci când ne va găsi rătați prin ținuturile fărădelegilor sau împotmolii în mocirla păcatelor. Să nu ne pierdem când Dumnezeu ne supune la încercări, cari ne desvoltă individualitatea și cari oricât de grele ar fi, nu fac decât să ne întărească, căci, după cum spune Sf. Ap. Pavel: „credincios este Domnul și nu ne va lăsa să fim ispitiți până la sfârșit“.

Da, omule, increde-te în Tatăl tău cel ceresc, iar această încredere a ta să fie așa de tare ca a copilului, care legat cu o funie a fost lăsat într'o prăpastie și fiind întrebat dacă nu i-e frică, a răspuns: „Nu mi-e frică, pentru că funia e ținută de tatăl meu!“

Avram Bogdan

Distanță

Toate lucrurile țin-le la oarecare distanță, numai sufletul apropie-l cât mai mult de Dumnezeu.

Dacă torni apă peste foc, nu vei mai avea nici apă nici foc.

Dacă dorești averea altuia, vei urî pe a ta și pe amândouă le vei pierde.

Dacă te apropii tot așa de mult de servitoare cât de soție, nu vei avea nici servitoare nici soție.

Dacă bei adesea în sănătatea altuia, vei pierde-o și pe a ta.

Dacă numeri mereu banii altuia, tot mai puțini vei avea tu.

Dacă numeri mereu păcatele altora, ale tale se vor înmulți.

Dacă gonești și ajungi vulpea vei întoarce cocoșul, însă dacă gonești și ajungi ursul, nu ești sigur că te vei întoarce și tu.

JUDECATA MORȚILOR

Despre un popor din vechime se istorisește că avea un tribunal pentru judecarea morților. Indată după moarte era adus înaintea acestui tribunal de părinți și prieteni. Acolo i se aducea acuze de oricare om

din popor. Judecătorul dădea voie familiei de ai dovedi nevinovăția, ori apoi lăsa ca cel mort să fie pus pe o piatră, — numită piatra rușinii — pradă fiarelor sălbatice.

Câtă vreme a existat la poporul acela vechi, acest tribunal el era foarte temut de cei răi. Pentru ce? Pentru o pedeapsă grea cu care se amenința trupul. Cu cât mai vartos trebuie să ne înfiorăm noi de tribunal dumnezeesc.

„De câte ori îmi aduc aminte de ziua și de judecata din urmă, totdeauna mă înfior. Ori de mândre, ori de beau și ori în ce moment aud sunetul trâmbiței:

„Sculați morților și veniți la judecată“.

Sf. Ieronim

În genunchi

În Copenhaga este o statuie de mare valoare alui Isus. Un strein privi într'o zi această operă și se miră că nu vede toată frumusețea ei, așa cum i se duse vestea. Un alt vizitator îi zise: Domnule, trebuie să îngenunchi și așa să-l privești pe Isus Hristos.

Să ne rugăm în orice vreme

Pe front, unde moartea seceră mii de oameni, cunoașteam un oștean care veșnic era cu înjurătura pe buze, cade rănit grav. Pentru prima oară l-am văzut făcându-și cruce și închinându-se lui Dumnezeu.

Invățătura ce o putem trage dela acest ostaș rănit este să ne rugăm la Puternicul Dumnezeu nu numai atunci când vin peste noi greutăți și necazuri ci și la bine, când Dumnezeu își revarsă bunătățile spre noi.

Puterea rugăciunii a făcut pe prorocul Daniel să stea într-o groapă cu lei și sălbateci și fără ca unul să se atingă de el și alte cazuri asemănătoare s'au petrecut în tot decursul veacurilor.

Numai prin ajutorul lui Dumnezeu am ajuns să avem iarăși scumpa noastră țară întregită

și tot prin ajutorul lui Dumnezeu vom șterge urmele războiului și o vom face să fie cât mai frumoasă, că o grădina de Maiu.

Iubiți creștini, nu uitați de Creatorul care ne a dat viață și prin puterea Lui trăim clipă de clipă, ceas de ceas, să-l mulțumim pentru toate binefacerile, bucuriile și întristările noastre zilnice și să nu-l uităm, cum nu l-a uitat Iov când ai lui l-au părăsit și l-au îndepărtat din casă pe vârful gunoiului. Și acolo se ruga cu foc nu cum și-a adus aminte ostașul mai sus pomenit de Dumnezeu, la nenorocire.

Numai în felul acesta, rugându-ne, vom avea liniște, pace și toate ne vor merge bine în viață.

Gh. Dultu

COMOARA CASELOR NOASTRE

Sunt multe căsătorii, cari nu sunt binecuvântate cu nici un copil, cu toate că aceasta este dorința lor cea mai fierbinte. Aceștia trebuie să se resemneze, dacă aceasta e voia lui Dumnezeu. În schimb sunt căsătorii, cari intenționat împiedică voința lui Dumnezeu. Aceștia sunt de compătimit, pentru că își trăiesc viața searbădă, fără nici-o bucurie, iar la adânci bătrânețe duc o viață chinată fără nici o mângâiere. Se cutremură când se gândesc că li se apropie sfârșitul și vor avea de dat seamă lui Dumnezeu despre viața lor nerodnică.

Creștinismul, numește copilul, binecuvântarea lui Dumnezeu, pe care trebuie s'o primim cu amândouă mâinile. *Cu cât numărul copiilor crește, cu atât și binecuvântarea este mai mare.* Aceasta s'a dovedit prin aceea, că din familiile cu copiii cei mai numeroși s'au ridicat cei mai de seamă oameni. Pentru a ne încredința de aceasta să cităm numai câteva cazuri:

Baronul Ketteler Vilhelm, episcop german, care a trăit o viață sfântă, a fost singurul care a îndrăsnit să se ocupe, fără nici o teamă de pianurile temutului și puternicului cancelar Bismarck, pentru a apăra interesele Bisericii. El a fost al șaselea copil din familie.

Generalul Blücher, învingătorul marelui Napoleon, a fost al șaptelea copil.

Bach, marele compozitor și maestru de orgă, a fost al optulea copil.

Sfânta Teresia de Lissieux, — mica floare a lui Isus — care a adus atâta binecuvântare pentru omenire, a fost al nouălea copil.

Handel, mare compozitor cu renume mondial și Fraunhofer, mare optician, au fost al zecelea copil.

Fenelon, episcop francez, mare scriitor, Lessing, poet german și marele Napoleon, au fost al treisprezecelea copil.

Franclin Benjamin, unul din marii inventatori și exploratori, a fost al șaptesprezecelea copil.

Sfânta Ecaterina nasc. în Italia a fost al 23-lea copil din 25. Ea a dus o viață atât de sfântă, că Dumnezeu a învrednicit-o să facă cele mari mari minuni prin dansa. Faima ei era așa de mare încât veneau la dansa chiar regi și mari domnitori, pentru a-i cere sfatul. Ea a fost aceea, care l-a înduplecat pe Papa să părăsească Avignon-ul, unde era refugiat, pentru a se reîntoarce la Roma.

Din cele citite mai sus, vedem că cel mai mare bine pentru omenire isvorește din familiile cu copii mulți.

Să iubim copiii și dacă nu avem, să cerem, iar dacă avem să cerem mai mulți, căci în copil cerem binecuvântare de sus, pe care o și primim prin ei.

D. Richard Franasovici, ministrul României la Londra, a avut la Paris o învedere cu Ministrul de externe al Cehoslovaciei, unde se pare că au vorbit despre minoritățile ungare din România.

Fel de fel

Păr. V. Chindriș este plecat la București pentru diferite chestiuni în legătură cu gazeta „Vieța Creștină”, mai ales pentru a aranja problema hârtiei necesare la apariția ei neîntreruptă în timpul absenței d-sale din Cluj. Două sau trei numere de gazetă vor apărea sub îngrijirea altor membri din comitet.

A apărut și se poate comanda la Beiuș Tip. „Diecezană”, colecția de cântecce bisericești, fără note în ediția X a îngrijită de fr. Ioan Bălan franciscan. Melodiile cântărilor se pot cere la Seminarul Teologic franciscan din Lucea-Călugăra Jud. Bacău.

Șase membri ai fostului guvern hortist, a fost condamnați la moarte.

O delegație de experți români compusă din 8—10 persoane va pleca în zilele acestea, la Paris.

Lucrările miniștrilor Marilor Puteri au progresat simțitor în toate chestiunile mai spinosă și se crede, că în curând se va fixa data conferinței de pace, când vor fi invitate toate națiunile de pe glob pentru a și spune cuvântul pentru semnarea tratatului de pace atât de mult așteptată de toată suflarea omenescă.

Pe șoseaua București Ploiești s'a întâmplat în zilele trecute un groaznic accident. Sunt doi morți și opt grav răniți.

O femeie din jud. R. Sărat și-a ucis copilul care l-a născut, aruncându-l pe urcă în closet.

În mai multe sate din județul Prahova a fost introdus curentul electric.

Un amant gelos din Brașov își omoară iubita și apoi se sinucide.

Un călător prin Brăila enervat că i-a barat drumul scoate revolverul și trage într'un copil de 13 ani.

Au fost majorate taxele la exportul de alimente.

Mai multă morală

(urmăre din pag. 1)

mai multă nevoie de o inimă plină, de un suflet liniștit, de un cuget curat, decât de un stoma încărcat, de un portofel tixit sau de o mașină de lux.

Adevărul sfânt și veșnic — credința în Dumnezeu — ne scoate sigur din șovăiala și dibuirea în care am căzut.

Omul credincios nu cere prea mult dela această viață, el ocolește ambițiile deșarte, crede în suferință și nu disprețuiește — prin fericire și norocul lui — când le are — pe cei nenorociți.

Sf. Apostol Pavel spune: „Credința aduce dragoste, dragostea crede — toate nădăduiește — toate suferă”.

IOAN G. ALECSA

Să fac repatrierile de germani aflați în România

Un pensionar din R.-Sărat a căzut din greșală cu pânțelele într'un par ascuțit, perforându și intestinele și murind.

Din Cehoslovacia urmează să sosească 3000 automobile de turism.

Dumineca trecută dimineața în apropiere de Cluj a fost atacat trenul personal Oradea-Cluj de către doi necunoscuți înarmați până în dinți. Un soldat și o femeie au fost împușcați de acești indivizi și când s'au simțit urmăriți au sărit din tren. Poliția face cercetări pentru descoperirea lor.

Un acord comercial polon-maghiar a fost semnat ieri la Varșovia.

Un avion francez a făcut un sbor de 1800 km. dealungul Franței S'a închis frontiera între Palestina și Liban.

Tratatul comercial anglo-român a fost încheiat

Se anulează vânzările silite încheiate în Nordul Ardealului sub ocupația horistă.

Între Ploiești și Târgoviște s'a inaugurat linia ferată.

Un furt de 96 cauciucuri de automobil au fost sustrate din vagoanele C.F.R. din Brăila.

La Cluj se studiază organizarea unui târg de fructe la începutul lunii Octombrie.

În urma experienței făcute cu bomba atomică, în Dumineca trecută, efectele n'au fost cele așteptate. Din 120 vase țintă numai trei au fost scufundate. Din nou peste o lună se va face experiență cu această bombă ucigătoare.

Ziarul „Argus” anunță că România caută să obțină din Anglia lână în schimbul lemnului românesc.

Ai în București, cât și în provincie bntuie o epidemie de divorțuri. Acestea se datoresc necredinței ce domnește azi în sufletele tineretului.

Un comunicat al Ministerului de Externe anunță că se restituiesc bunurile române din Japonia

America de Nord a dat publicității un tratat care prevede dezarmarea Japoniei pe un termen de 25 ani.

Din Ungaria s'a făcut o ofertă de a ni se vinde 60 000 coase la prețuri de 30.000 lei bucata.

2 Milioane metri stofă s'a dat pentru economate.

Producția de automobile din Statele Unite în prima jumătate a acestui an este 1 680 000 mașini.

În județul Odorhei s'au găsit mari zăcăminte de petrol.

„Suntem sătul de minorități” a spus ministrul de externe cehoslovac vorbind despre Unguri.

Recolta bună de cartofi și sfeclă de zahăr vom avea în anul acesta, anunță ziarul „Argus”.